

Sygn. akt II C 19/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa G. M. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 19/16

UZASADNIENIE

Pozwem dni 8 stycznia 2016 roku G. M. (1) wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania w kwocie 735,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, za krzywdę, której doznała w wyniku wypadku, któremu uległa w dniu 2 czerwca 2014 roku oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swojego roszczenia strona powodowa wskazała, iż w dniu 2 czerwca 2014 roku przechodząc przez ulicę (...) w Ł. wpadła lewą nogą w niezabezpieczoną studzienkę, w wyniku czego upadła na jezdnię uderzając lewym kolaniem, co spowodowało uraz którego skutki odczuwa do dnia dzisiejszego. Powódka przyznała, iż w toku postępowania likwidacyjnego otrzymała od strony pozwanej kwotę 4.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 8.704,39 zł tytułem odszkodowania (pozew k. 2-10).

W odpowiedzi na pozew pozwana - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swego stanowiska strona pozwana podała, iż uznała swoją odpowiedzialność za szkodę, której doznała powódka na skutek zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014 roku, i z tego tytułu wypłaciła na rzecz poszkodowanej kwotę 4.500 zł, która w ocenie strony pozwanej, w całości rekompensuje doznaną krzywdę i cierpienia powódki. Nadto strona pozwana podniosła zarzut przyczynienia się powódki do powstania szkody w wysokości co najmniej 30%, wskazując, iż studzienka, o którą zawadziła powódka była widoczna i można było przejść przez jezdnię omijając ją. Wskazano przy tym, iż powódka przechodziła przez jezdnię w niedozwolonym miejscu (odpowiedz na pozew k. 91-94).

W toku dalszego postępowania pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska procesowe. Nadto pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie odsetek

od dochodzonych pozwem kwot, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 czerwca 2016 roku).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił, co następuje:

W dniu 2 czerwca 2014 roku G. M. (1) przechodząc przez ulicę (...)

w Ł. na wysokości posesji numer (...) wpadła lewą nogą w niezabezpieczoną studzienkę wodociągową. Powódka upadła na jezdnię, uderzając o nią lewym kolaniem. Powódka bezpośrednio po zdarzeniu nie odczuwała dużych dolegliwości bólowych kolana. Nie zwróciła się o pomoc medyczną, nie przebywała na zwolnieniu lekarskim. Smarowała kolano maściami przeciwbólowymi, brała doustne środki przeciwbólowe (zeznania świadka M. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 czerwca 2016 roku czas elektroniczny 00:10:10 – 00:30:26 k. 157 – 158, zeznania powódki - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 września 2017 roku, czas elektroniczny 00:11:14 – 00:31:41).

Pod koniec czerwca 2014 roku objawy bólowe lewego kolana nasiliły się, nadto powódka zauważyła, że nie może zrobić lewą nogą pełnego wyprostu. W dniu 18 lipca 2014 roku powódka zwróciła się o pomoc medyczną, otrzymując skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, które nie przyniosły poprawy. W ramach diagnostyki wykonano u powódki badanie ultrasonograficzne, w którym opisano występujące w lewym kolanie zmiany jako zmiany zwyrodnieniowe. W dniu 26 sierpnia 2014 roku powódka przeszła zabieg operacyjny – artroskopię kolana lewego. Ponownie analogiczny zabieg został wykonany u powódki w dniu 6 maja 2016 roku. Nadto powódka korzystała z leczenia sanatoryjnego oraz zabiegów rehabilitacyjnych (zeznania powódki - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 września 2017 roku, czas elektroniczny 00:11:14 – 00:31:41, dokumentacja medyczna k. 17 – 43, k. 61, k. 112- 122, k. 151 – 152, k. 44 – 59, k. 129 – 139, k. 153 – 154, k. 183 – 187).

W trakcie leczenia powódką opiekował się jej mąż, który w tym okresie przejął wykonywanie większości obowiązków domowych (zeznania świadka M. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 czerwca 2016 roku czas elektroniczny 00:10:10 – 00:30:26 k. 157 – 158, zeznania powódki - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 września 2017 roku, czas elektroniczny 00:11:14 – 00:31:41).

Powódka cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów. Uraz kolana, którego doznała powódka w dniu 2 czerwca 2014 roku, nie spowodował u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dolegliwości bólowe z nim związane były miernego stopnia.

U powódki zdiagnozowano zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego. Uraz jakiego doznała powódka w dniu 2 czerwca 2014 roku nie spowodował powstania zmian zwyrodnieniowych w obrębie kolana lewego, niniejszy uraz nie zwiększył również istniejących zmian zwyrodnieniowych. Zdarzenie jakiego uległa powódka w dniu 2 czerwca 2014 roku mogło jedynie nasilić dolegliwości bólowe wynikające z choroby samoistnej powódki – zmian zwyrodnieniowych oraz przyspieszyć w czasie konieczność wykonania zabiegu artroskopii. Leczenie powódki, które nastąpiło począwszy od dnia 18 lipca 2014 roku było konsekwencją zdiagnozowanych zmian zwyrodnieniowych, natomiast nie pozostawało w związku z wypadkiem jakiego uległa G. M. (1) w dniu 2 czerwca 2014 roku (pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej k. 165 – 169, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej k. 197 – 198, ustana uzupełniająca opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 września 2017 roku czas elektroniczny 00:03:03 – 00:10:11, k. 210 – 211).

Pismem z dnia 27 lipca 2015 roku powódka zgłosiła szkodę w Zakładzie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (pismo k. 62 – 68).

Powódka w toku postępowania likwidacyjnego otrzymała od pozwanej kwotę 8.704,39 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 4.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, odmawiając uznania dalej idących roszczeń powódki (decyzja z dnia 30 września 2015 roku k. 69, decyzja z dnia 3 listopada 2015 roku k. 73 - 74).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dowodów,

w szczególności zeznań świadka, zeznań powódki oraz opinii biegłego lekarza z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej. Zasygnalizować przy tym należy, iż Sąd czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie złożonych do akt kserokopii dokumentów, miał na uwadze treść art. 308 kpc.

Pełnowartościowym dowodem w sprawie jest opinia biegłego lekarza chirurga – ortopedy, który przed wydaniem opinii w przedmiotowej sprawie zapoznał się z dokumentacją medyczną powódki, aktami sprawy oraz dokonał badania powódki. Biegły w swojej stanowczej, jednoznacznej i ostatecznie nie kwestionowanej przez żadną ze stron opinii, podał, iż powódka cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego, co zostało zdiagnozowane w trakcie pierwszego zabiegu operacyjnego, i które to nie pozostają w żadnym związku z doznany przez G. M. (2) urazem z dnia 2 czerwca 2014 roku. Biegły wskazał, iż leczenie któremu została poddana powódka, począwszy od dnia 18 lipca 2014 roku, nie było związane ze zdarzeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku, a jest konsekwencją choroby samoistnej – zmian zwyrodnieniowych w lewym kolanie. Biegły wyjaśnił również, iż zmiany zwyrodnieniowe są tego rodzaju zmianami, które kształtują się latami, zanim będą mogły dać obraz kliniczny i okres jednego miesiąca nie jest okresem w którym mogą one narosnąć. Biegły szczegółowo wyjaśnił, że zdarzenie, któremu uległa powódka w dniu 2 czerwca 2014 roku spowodował uraz kolana o miernych dolegliwościach bólowych, o czym świadczy chociażby fakt, że powódka nie korzystała z pomocy medycznej, aż do dnia 18 lipca 2014 roku i co najważniejsze nie był on przyczyną zaistniałej sytuacji zdrowotnej powódki, mógł jedynie co najwyżej przyczynić się do przyspieszenia, ale nie do podjęcia, decyzji o konieczności przeprowadzenia zabiegu artroskopii kolana lewego.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przedmiotowym postępowaniu nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności (...) Spółki Akcyjnej w W.. Pozwana w złożonej odpowiedzi na pozew wskazała, iż uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, kwestią sporną była natomiast kwota zadośćuczynienia. Na marginesie zasygnalizować tylko należy, iż podstawą odpowiedzialności pozwanej (...) Spółki Akcyjnej jest przepis art. 822 kc w zw. z art. 415 kc w zw. z art. 61 pkt 1 i w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1409 z późn. Zm. (Dz.U. z 2013r., poz. 392 ze zm.).

Przepis art. 415 kc stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanki odpowiedzialności deliktowej, których łączne wystąpienie jest w świetle przepisów prawa cywilnego niezbędne dla powstania odpowiedzialności odszkodowawczej to szkoda, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy między dwiema pierwszymi przesłankami. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem tak doktryny jak i orzecznictwa ciężar dowodu co do wszystkich przywołanych powyżej przesłanek obciąża, co do zasady poszkodowanego, a zatem w realiach rozstrzyganej sprawy powódkę. Stosownie do art. 361 §1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z adekwatnym związkiem przyczynowym mamy do czynienia gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku. O kwalifikacji zaś następstw jako normalnych decyduje oparta na obiektywnych okolicznościach ocena przy pomocy doświadczenia życiowego i aktualnych wskazań wiedzy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2016 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt I ACa 1510/15, Lex nr 2044373).

Powódka w przedmiotowej sprawie dochodziła zadośćuczynienia na podstawie art. 445§1 kc, żądając zasądzenie tytułem zadośćuczynienia, ponad przyznaną już w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 4.500,00 zł, kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz odszkodowania w kwocie 735,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, operując w tym zakresie swoje roszczenie na podstawie art. 444 kc.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc roszczenie o zadośćuczynienie przysługuje osobie poszkodowanej, która doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Zadośćuczynienie,

o którym mowa w art. 445 § 1 kc pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia za doznaną krzywdę musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wspomniana funkcja kompensacyjna powinna mieć istotne znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, POSAG 2011/1/51, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 roku, sygn. akt II CSK 94/10, LEX nr 672673). Zadośćuczynienie ze swej istoty co do zasady uwzględniać winno wszystkie cierpienia (fizyczne i psychiczne, których doznał pokrzywdzony: te, które odczuwał w przeszłości, aktualne i te, co istotne, które będzie odczuwał do końca życia), jakie łączą się z konkretnym czynem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 czerwca 2009 roku, sygn. akt I ACa 771/08, LEX nr 550910, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626). W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku (sygn. akt I CK 131/03, OSNC z 2005 roku, z. 2 poz. 40) Sąd Najwyższy stwierdził, że powoływanie się przez sądu przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. W świetle powyższego, przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, zadośćuczynienie bowiem ma na celu naprawienie krzywd niematerialnych, więc trudno je wymierzyć i jego wysokość zależy od każdego, indywidualnego przypadku. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2002 roku V CKN 909/00, Lex 56027, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 lutego 2005 roku, III APa 9/04, OSAB 2005/2/40).

Z kolei art. 444 kc przewiduje m.in., że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż bezspornym jest, że powódka doznała w dniu 2 czerwca 2014 roku urazu kolana, który wywołał u niej miernego stopnia dolegliwości bólowe, czego konotacją była konieczność smarowania lewego kolana maściami przeciwbólowymi. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu orzekającego w sprawie strona powoda, na której to ciążył onus probandi nie wykazała aby dalsze komplikacje zdrowotne, leczenie, przeprowadzone dwukrotnie zabiegi operacyjne, odbyte zabiegi rehabilitacyjne pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z urazem jakiego doznała w dniu 2 czerwca 2014 roku. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż G. M. (1) chorowała na samoistną chorobę zwyrodnieniową kolana lewego, zaś zmiany zwyrodnieniowe nie powstały na skutek przedmiotowego wypadku, który nie przyczynił się również do zwiększenia rozmiaru zdiagnozowanych u powódki zmian zwyrodnieniowych. Reasumując aktualny stan zdrowia powódki, jak również przebyte leczenie nie pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku i nie skutkują odpowiedzialnością strony pozwanej. Otrzymane przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w pełni rekompensuje jej krzywdę jakiej doznała w wyniku zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014 roku, tym bardziej, iż jak wskazał biegły z zakresu chirurgii ortopedycznej dolegliwości bólowe jakich doznała G. M. (1) na skutek upadku i uderzenia lewym kolaniem o jezdnię, były niewielkiego stopnia i nie wymagały interwencji medycznej. Tym samym Sąd oddalił powództwo uznając, że żądanie zadośćuczynienia ponad, przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego kwotę jest wygórowane i nieudowodnione.

Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy w sprawie, w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała również normalnego związku przyczynowego między poniesionymi przez powódkę kosztami transportu, opieki oraz zakupu środków farmakologicznych

a zdarzeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku, co skutkuje oddaleniem powództwa o zasądzenie wskazanych w pozwie kwot tytułem odszkodowania.

W związku z oddaleniem powództwa Sąd nie rozważał podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przyczynienia się.

W niniejszej sprawie Sąd nie obciążył powódki kosztami procesu stosując przepis

art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane uprawnienie przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, czyli takich, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny uiszczenie kosztów procesu byłoby dla strony niemożliwe lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane straty. Zastosowanie tego przepisu powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych reguł decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak

i fakty leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu 14 stycznia 1974 roku, IICZ 223/73, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępstwo, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05). W niniejszej sprawie G. M. (1) występując z powództwem była przekonana o słuszności swych racji, zasadności powództwa, tym bardziej z uwagi na przebieg postępowania likwidacyjnego. Powódka nie osiadała specjalistycznej wiedzy medycznej, a tym samym nie była w stanie ustalić czy stan jej zdrowia – to jest dolegliwości kolana lewego są następstwami wypadku z dnia 2 czerwca 2014 roku czy też choroby samoistnej. Mając na względzie całokształt okoliczności faktycznych w sprawie Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.